

42

El Club Super 3 arriba als 600.000 socis després de mantenir-se vuit anys en antena

CULTURES

Tele 5 ofereix avui el film «El especialista», amb Sharon Stone i Sylvester Stallone

43

ENTREVISTA ► **Jordi Mata**. Escriptor

«No dec favors a ningú en la meua carrera»

Guanyador del Sant Jordi el 1996, Jordi Mata publica ara «La compassió del dimoni»

«Una sàtira amarga». Així defineix l'escriptor barceloní amb arrels bagaques Jordi Mata la seva nova novel·la, «La compassió del dimoni», en què l'autor de «El misteri de Berlín» carrega contra les persones «que valoren més les xarxes de connexió entre persones que el talent individual»

F. J. SANCHEZ
Barcelona

Tres anys després d'haver guanyat, el 1996, el Premi Sant Jordi de narrativa, amb El misteri de Berlín, el jove escriptor barceloní amb arrels bagaques, Jordi Mata, presenta el seu darrer llibre, amb el qual ha aconseguit un altre premi, el Joanot Martorell de l'Ajuntament de Gandia. La compassió del dimoni, que ja és a les llibreries, és una novel·la carregada d'intenció (bona o dolenta, segons com es miri), on s'exposa, en forma de clau, la trajectòria d'un personatge vinculat al món de la cultura i les seves relacions amb els poders econòmics de gestionar-la.

A La compassió del dimoni hi surten una sèrie de personatges que podrien tenir perfectament el seu reflex en la realitat. Ha pensat en persones concretes a l'hora de crear els caràcters?

—És inevitable pensar-hi perquè aquesta novel·la és herència de «El misteri de Berlín». Durant aquell any vaig freqüentar ambients culturals i literaris, desconeguts per mi fins aleshores, i hi vaig veure coses espaventrants. Vaig tenir l'oportunitat de conèixer molts caràcters i moltes tipologies però, curiosament, de crear-los no vaig trobar-n'hi gaires, en canvi, hi vaig descobrir tota aquesta fauna que ja va voltant dels creadors, i, paradoxalment, són els qui fan el paper d'arbitres, dient què està bé i què està malament, i jo, això, ho considero un engany, perquè si no es té l'experiència de la creativitat no es pot determinar el què és bo i el què és dolent.

—Tinc en compte que vostè no és gaire amic de les catalogacions dels gèneres literaris, com qualificar La compassió del dimoni?

—És una sàtira amarga, perquè no busca tant fer riure com denun-

Jordi Mata. L'escriptor defensa que la cultura la gestionin els artistes i no els polítics

ciar un estat de coses. Tenim un excés de tertulians i personatges similars, per dir-ho així, que tracten la resta de la població com si fossim idiotes i haguessim de determinar d'acord amb les seves opinions els nostres gustos. Per desgràcia, en el camp de la cultura això és constant.

—L'endemà d'haver guanyat el Sant Jordi un concepte articulista el va criticar durament, i ara vostè escriu una novel·la que significa un cop directe per a aquest crític. No té por que el considerin un escriptor vençut?

—No m'amoïno gaire, però em vaig sentir molt ofès per una qüestió puntual: durant els meus anys

de formació trobava moltes crítiques que em donaven copets a l'esquina, i m'animaven a continuar escrivint perquè potser llavors no els molestava. Però quan vaig guanyar el Sant Jordi, els copets es van convertir en puynalades, potser perquè en aquest món hi ha molt d'amiguisme. I jo, en la meua carrera literària, no dec favors a ningú, i sembla que això s'ha de pagar. Diguem-ne que, d'una forma elegant, amb premi inclòs, he respost a tots aquells que valoren més les xarxes de connexió entre persones amb que aconseguïen columnetes o aparicions televisives que no pas el talent individual.

—El personatge central del seu llibre, el Victor Beltran, és, entre d'altres coses, amoral, infidel, cocaineòman, i, a més, té menys coneixements dels que s'autoatribueix. No li sembla un personatge una mica acudista?

—Acudista, precisament no. El Victor Beltran només s'adona de la seva pròpia inferioritat i o l'assumeix, per tant, busca la disfressa per representar tot el contrari. La gent que té aquests complexos els

combat amb ràbia i atacant els qui són millors que ells. Ja crec que manifesten el seu complex fingint que són algú molt important, i amb això aconsegueixen que ningú no s'adoni que realment no valen res. En aquest sentit, el Victor es preocupa més del continent que del contingut, és a dir, és només una aparença, i les aparences són condemnades pel temps.

—Fa un parell d'anys vostè va dir que es vivia un moment de transició, amb nous valors i nous autors. Quin moment creu que estem vivint en aquest sentit?

—Encara no hem acabat aquesta transició perquè no em puc

explicar com és possible que hi hagi tantes persones de la meua generació que sistemàticament siguin silenciades i no tinguin accés als mitjans. Hi ha molts artistes, i no només escriptors, que no poden treure el cap per falta d'influències als mitjans, i és trist que per això no puguin donar a conèixer el seu art.

—Encara que estigui estipulat així, creu que els polítics tenen capacitat i coneixements per gestionar el món de la cultura?

—No. La cultura hauria de ser gestionada pels artistes, però al llarg de la història això només s'ha permès en casos excepcionals.

«Com pot ser que hi hagi tant de persones de la meua generació que sistemàticament siguin silenciades?»

DIJOURS DIVINS
I
DIVENDRES GUAIS
a
EL SIELU
IN CONCERT
Divendres: LOS FINOS (ochillpunk) a la 1 de la matinada